

Sygn. akt I 1 C 1076/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...)(...) z siedzibą w W.**

przeciwko: **G. B.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

I. obciąża powoda kosztami procesu i uznaje je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Przedmiotowym pozwem powód (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego G. B. kwoty 6.440,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu od dnia zapłaty, a także o obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego w dniu 14 maja 2001 r. umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o nr (...) - (...) ze (...) Bankiem (...) S.A. Według twierdzeń pozwu - ponieważ pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie dokonywał spłaty w terminach i wysokościach określonych w umowie - bank dokonał wypowiedzenia umowy. Powód wyjaśnił nadto, że w dniu 13 grudnia 2010 r. (...) Bank (...) S.A. zawarł z (...) Bank S.A. umowę przelewu wierzytelności, która objęła m.in. wierzytelność dochodzoną pozwem, a następnie (...) Bank S.A. zbył tę wierzytelność na rzecz (...), który następnie przeniósł ją na rzecz easyDEBT (...), a ten z kolei przeniósł ją na rzecz powoda.

Powód podał nadto, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się niespłacona przez pozwanego część kapitału w wysokości 1.333,36 zł, opłaty, prowizje i koszty w wysokości 133,40 zł oraz skapitalizowane odsetki: umowne w wysokości 4.045,14 zł naliczone za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania, za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w kwocie 836,70 zł i ustawowe w kwocie 91,42 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na przedawnienie roszczenia dochodzonego pozwem; zarzut ten podtrzymał także na rozprawie w dniu 7 listopada 2017 r. (k. 102)

W odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 22 listopada 2017 r. (wniesionym do Sądu ze skutkiem na dzień 23 listopada 2017 r. powód oświadczył, iż cofa przedmiotowy pozew, bez zrzeczenia się roszczenia. (k. 111)

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. pozwany oświadczył, iż nie wyraża zgody na cofnięcie przez powoda pozwu bez jednoczesnego zrzeczenia się przez niego roszczenia. (k. 115)

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając fakt, iż przytoczone wyżej twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych sprawy nie zostały przez pozwanego zanegowane, wskazane przez powoda w treści uzasadnienia pozwu okoliczności faktyczne Sąd uznał za przyznane (art. 230 kpc). Przy czym, podkreślić należy, iż twierdzenia powoda zostały przez niego poparte złożoną do akt sprawy dokumentacją (vide: k. 15-79).

Twierdzenia powoda, w świetle zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia pozwanego nie dawały jednakże podstaw do uwzględnienia powództwa.

Podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia był bowiem skuteczny. Dochodzone przez powoda roszczenie, wynikające z umowy o pożyczkę pieniężną nr (...) w wysokości 2.000 zł, którą wraz z prowizją w wysokości 600 zł pozwany zobowiązany był zwrócić bankowi w 12-tu równych miesięcznych ratach począwszy od 14 czerwca 2001 r., stało się bowiem wymagalne z dniem 14 czerwca 2002 r. (vide: umowa pożyczki - k. 18 akt sprawy). Skoro więc z pozwem o zapłatę należności wynikających z tej umowy powód wystąpił dopiero w dniu 21 marca 2017 r. (co wynikało z daty wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym - vide k. 2 akt sprawy), to stwierdzić należało, że w dacie wniesienia pozwu roszczenie to było przedawnione. Z brzmienia art. 117 §1 kc wynika bowiem, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Artykuł 118 kc stanowi natomiast, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W związku z powyższym, skoro roszczenie dochodzone pozwem w zakresie najpóźniej płatnej raty stało się wymagalne z dniem 14 czerwca 2002 r., to z tym dniem rozpoczął się bieg 3-letniego terminu przedawnienia, który zakończył się z dniem 14 czerwca 2005 r. Przedawnieniu uległo także roszczenie o zapłatę przez pozwanego odsetek w uregulowaniu należności głównej i to zarówno w zakresie odsetek kapitałowych (te były bowiem ujęte w wysokości miesięcznej raty), jak i odsetek skapitalizowanych na dzień poprzedzający wystąpienie z przedmiotowym pozwem, a także odsetek od łącznej kwoty dochodzonej należności liczonych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W tym zakresie Sąd podzielił w całości uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. (wydana w sprawie III CZP 42/04, a opublikowaną w OSNC 2005/9/149), zgodnie z którą roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Ze względu na akcesoryjność roszczenia o odsetki za opóźnienie przedawnia się ono bowiem w takim terminie jak roszczenie o niespełnione we właściwym czasie świadczenie pieniężne

W tym stanie rzeczy, mając na względzie, iż stosownie do treści art. 117 §2 kc, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia oraz uwzględniając okoliczność, iż w niniejszej sprawie pozwany podniósł zarzut przedawnienia, który to zarzut w toku postępowania okazał się zasadny, Sąd na mocy art. 117 §2 kc w zw. z art. 118 kc w punkcie I wyroku powództwo oddalił, jako przedawnione.

W tym miejscu wskazać należy, że rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na uwadze, że jakkolwiek w odpowiedzi na zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia powód złożył pismo, w którym podał, że cofa pozew bez zrzeczenia się roszczenia, to jednak skuteczność tego oświadczenia, z uwagi na złożenie go już po wywołaniu rozprawy (której pierwszy termin miał miejsce w dniu 7 listopada 2017 r.) uzależnione było od wyrażenia przez pozwanego zgody na tę czynność. Udzielenia takiej zgody pozwany zaś odmówił. Powyższe skutkowało koniecznością merytorycznego rozpoznania przez Sąd niniejszej sprawy, a w konsekwencji rozstrzygnięcia o zasadności powództwa przedmiotowym wyrokiem.

W pkt. II wyroku powód, jako strona przegrywająca, na podstawie art. 98 §1 kpc w zw. art. 99 kpc i art. 108 kpc został obciążony obowiązkiem poniesienia w całości powstałych w sprawie kosztów procesu, przy czym z uwagi na ich uprzednie już przez niego poniesienie, zostały one uznane za uiszczone w całości.